

În seria de autor Dick King-Smith,
la Editura Nemi au mai apărut:

Sofia și melcul ei

Sofia și pisica ei

Babe, povestea porcului ciobănesc

Ariciul confuz

Șoriceii familiei Robinson

Nasul Reginei



Dick King-Smith

Ilustrații de Ann Kronheimer

Traducere din limba engleză de Cristina Nan

nemi

și-a mai uitat o dată la chipul Reginei și mai ales la vârful nasului ei argintiu. Apoi, luându-și avânt, a aruncat moneda cu toată puterea, cât a putut de departe, în desișurile înghețate ale pășunii din Wimbledon.

- Poate că cineva va avea noroc și o va găsi, a zis ea, și cei doi și-au văzut de drum.

Poate cineva o va găsi.

Așa că fiți cu ochii în patru după o monedă de cincizeci de penny din anul 1973. Acum știți ce trebuie să faceți cu ea!

Cuprins

1. Unchiul Elan	5
2. Vânătoarea de comori	21
3. Ghicitoarea.....	37
4. Ce îți vei <i>dori</i> astăzi?.....	54
5. Spărgătorul de gheață	68
6. Domnilor jurnaliști.....	86
7. Pierdut și regăsit	97
8. Faceți loc!	112
9. Vești bune și vești rele.....	123
10. Cadoul de Crăciun	137
11. Poate că cineva o va găsi.....	151

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

KING-SMITH, DICK

Nasul Reginei / Dick King-Smith;

trad. din lb. engleză: Cristina Nan; il.: Ann Kronheimer.

București: Nemira Publishing House, 2019.

ISBN 978-606-43-0292-2

I. Nan, Cristina (trad.)

II. Kronheimer, Ann (il.)

821.HH

Dick King-Smith

THE QUEEN'S NOSE

Text copyright © 1982 by Fox Busters Ltd

Illustrations copyright © Ann Kronheimer, 2005

Cover illustrations copyright © Chris Riddell, 2005

First published in Great Britain

in the English Language by Penguin Children's, 2005.

© Nemira, 2019

Redactor: Irina CERCHIA

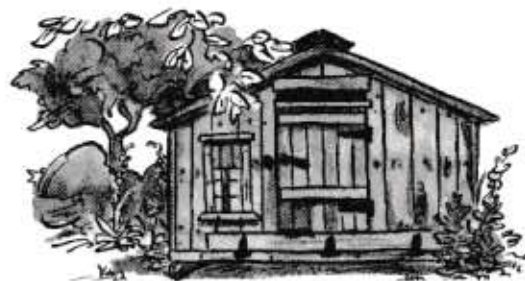
Tehnoredactor: Alexandru CSUKOR

Lector: Maria TĂNĂSESCU

ISBN 978-606-43-0292-2

1

Unchiul Elan



Harmony și Rex Ruff Monty stăteau unul lângă celălalt în cotețul vechi de pui din capătul grădinii.

Cotețul era gol de mulți ani - domnului și doamnei Parker nu le plăceau animalele -, și, cu toate acestea, un miros discret și acru de pui încă mai plutea în aer. În cuști rămăseseră câteva paie mucegăite, iar stinghiile erau pătate de găinaț vechi și uscat.

Cotețul era mic și întunecos, prevăzut cu o singură fereastră, acoperită cu plasă din sârmă

și cu un oblon din lemn ce putea fi coborât, astfel încât ploaia să nu bată înăuntru; ușa era mică, așa că unui adult i-ar fi fost greu să intre; și, în afară de scânduri, nu aveai nimic altceva pe care să te așezi, cu excepția unei lădițe de ceai răsturnate cu fundul în sus.

Nimic din toate acestea nu contau pentru Harmony, deoarece cotețul era refugiul ei. Aici venea când voia să fie singură, ceea ce se întâmpla adesea. Nu că ar fi fost vreodată complet singură, desigur. Rex Ruff Monty o însoțea pretutindeni.

Harmony Parker era o fetiță de zece ani. Avea ochi căprui, foarte mari. Arăta de parcă n-ar fi fost în stare să alunge nici măcar o găscă. Și într-un fel era adevărat, căci nu ar fi făcut niciodată ceva atât de prostesc. Gâsca era unul dintre multele animale pe care visa să le aibă într-o bună zi, în timp ce stătea pe lădița ei de ceai. Harmony își dorea din suflet să aibă un animal numai al ei.

- Cât aș vrea unul! i-a mărturisit ea lui Rex Ruff Monty. În afară de tine, vreau să spun.



Rex Ruff Monty era un câine de cincizeci și nouă de ani. Nu mai avea decât un ochi, pe celălalt îl pierduse. La început îi aparținuse bunicii lui Harmony. Fusese maroniu-închis și destul de pufos. Acum ajunsese gri și de-a dreptul golaș. Era, în mod evident, un terrier de talie mare, probabil din rasa Airedale. Avea trei picioare țepene, dar al patrulea, cel drept din față, era moale, mai lung și mai uzat decât restul corpului. De acest picior îl ținea Harmony întotdeauna.

Respect - De ce sunt atât de răi? s-a plâns fetița.

L-a luat și l-a întors spre ea pe Rex Ruff Monty, care stătea într-o poziție ciudată pe lădița de ceai, aplecat pe piciorul moale și cu ochiul lipsă întors spre ea.

- Spune-mi tu, l-a îndemnat ea, uitându-se insistent în ochiul lui, de ce trebuie să se poarte așa? Nu e ca și cum mi-aș dori un elefant. Sau șase cimpanzei. Sau cai de circ. Adică nu m-ar deranja să îi am pe toți, dar m-aș mulțumi și cu câțiva șoricei sau măcar cu un gerbil. Dar nu mă lasă și știi de ce, nu?

Harmony a așteptat vreo zece secunde, așa cum faci când vorbești la telefon, apoi a continuat:

- Exact! Ai perfectă dreptate, Rex Ruff Monty! Mami crede că animalele sunt murdare și că transmit boli.

A urmat încă o pauză.

- Cine? Ah, tati! Păi, pe el nu-l interesează. Nu-i plac animalele. Nici oamenii nu cred că îi plac prea mult.

Pauză.

- Cu excepția ei, desigur. Ai dreptate, am uitat de Sclifosita.

Sclifosita era sora mai mare a lui Harmony, pe nume Melody. Avea paisprezece ani și, aparent, era preferata tatălui. Se mândrea cu părul și cu hainele ei. Lui Rex Ruff Monty îi spunea „bestia aia jegosă“, iar pe stăpâna lui o striga Harm.

- Ce-aș putea să fac? Să-mi doresc în continuare, zicii? Adică dorințele mi se vor îndeplini? O, Rex Ruff Monty, ce n-aș da să fie atât de simplu! a exclamat Harmony, apoi l-a luat de piciorul moale și a desfăcut cârligul care proptea ușița cotețului de păsări.

A pornit lent prin grădină, legănându-l încet pe Rex Ruff Monty dintr-o parte într-alta. Căzuse o ploaie de vară, așa că iarba înaltă era udă. Simțea răcoarea ei plăcută pe picioarele goale, de parcă s-ar fi bălăcit în mare. Deodată s-a ascuns în spatele unui măr și a rămas neclintită, acoperind cu o mână gura neagră, din lână a bătrânului câine, atunci când sora ei a ieșit pe ușa din sticlă, chemând-o:

Respect Harm! a strigat Melody cu vocea ei veșnic autoritară. Unde ești? Mami are nevoie de tine.

Harmony s-a ascuns și mai bine.

- Să nu suflă o vorbă, Rex Ruff Monty! a șoptit ea. Așteaptă până ajunge lângă noi!

A ascultat cu satisfacție strigătele repetate, urmate de vocea mamei sale:

- Du-te după ea, dragă Melody! Sunt sigură că e pe undeva prin grădină.

- O, mamă, dar iarba e udă! Și sunt încălțată cu pantofii noi.

- Grăbește-te, scumpo!

- Hai, mami...

Melody s-a ridicat și a pornit fără tragere de inimă prin jungla umedă numită grădină. În adâncul junglei, leoaica stătea ghemuită și o aștepta rânjind.

- Harm! a strigat-o Melody încă o dată. Pe unde umbli? Ieși odată, bestie ce ești!

La auzul acestei invitații, leoaica a trecut la atac.

Două sunete distincte au ajuns atunci la urechile celor trei persoane aflate în spatele ușilor din sticlă.

Primul a fost un răget îngrozitor, gutural, un mârâit dogit, nu foarte intens, dar de o ferocitate care-ți îngheța inima în piept. Cel de-al doilea a fost un țipăt foarte puternic.

- Vai de mine! a strigat doamna Parker, ridicându-și trupul rotofei din fotoliu. Ce-a fost asta?

Soțul ei și-a împreunat vârfurile degetelor de la mâini și s-a uitat cu atenție la ele peste ochelarii subțiri.

- Mă tem că Melody a căzut în cursă, a spus el tăios. Răgetul perfect al unui animal sălbatic nu putea fi decât al fiicei tale mai mici. (Așa vorbea mereu domnul Parker despre Harmony.)

Apoi tatăl s-a uitat peste vârfurile degetelor la bărbatul din fața lui.

- Presupun că tu, Elanule, care știi atâtea despre animalele sălbatice, ai recunoscut răgetul acela.



- Un tigru bengalez, a răspuns interlocutorul lui fără pic de ezitare. Am auzit unul chiar luna trecută în Bud Bud, tocmai înainte să plec în concediu. Nu știam că astfel de animale există și în Wimbledon.

În acel moment, două fete au dat buzna din grădină. Bărbatul zis „Elanul” a văzut că una dintre ele era blondă și avea ochi mari, căprui

și o expresie de o inocență angelică. Cealaltă, mai mare și brunetă, părea că tocmai luase o căzătură urâtă. Rochița ei de vară cu volănașe era udă, mototolită și pătată de iarbă.

- Melody, draga mea! a exclamat doamna Parker. Ce...

Pe de o parte, victima ambuscadei era gata să izbucnească în lacrimi de furie, pe de alta, ar fi vrut să o atace pe sora ei mai mică. Cum prima variantă i se părea un gest copilăresc, iar cea de-a doua, prea periculoasă (căci, deși nu începea niciodată cearta, Harmony era bună la bătaie și foarte rapidă), fata a fugit din încăpere, urmată de mama îngrijorată.

- Harmony! a început tatăl, cu voce obosită. El este fratele meu și unchiul tău. S-a întors în concediu din India. Nu cred că vă cunoașteți. În momentul acesta îl consider un norocos. Pe mine vă rog să mă scuzați... a mai zis el, apoi s-a ridicat și a ieșit greoi din încăpere.

- Eu sunt Harmony, s-a prezentat fetița.

I-a întins o mână murdară, pe care bărbatul s-a ridicat și i-a strâns-o în mâna lui mare.